

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:9

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Ds K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Ds B. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Baets, Grand Rapids; Ds K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr P. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Ds B. A. Knoppers, Amsterdam; Ds J. G. Kunst, Arnhem; Ds H. W. Laman, Assen; Ds C. Lindboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 'sGravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Ds P. C. Meijster, Rotterdam; G. Meina, Groningen; Ds J. C. Rullmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijs, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Ds J. de Vries, Tilburg; Ds J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 'sGravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f1.50 en voor Ned-Indië f6.— per jaar.
Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: In Hem (1 Joh. 3:6). — Kerkelijk Leven: Synode-Indrukken, II. — Perschoon. — Generale Synode te Groningen. — Correspondentie. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

In Hem.

Een iegelijk, die in Hem blijft, die zondigt niet; een iegelijk, die zondigt, die heeft Hem niet gezien, en heeft Hem niet gekend. 1 Johannes 3:6.

Het mag een oogenblik onze verwondering wekken, dat Johannes aldus spreekt. Heeft hij niet kort tevoren betuigd: „Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zoo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet”? En thans zegt hij: „Een iegelijk, die in Hem blijft, die zondigt niet”.

De oplossing van deze schijnbare tegenstrijdigheid ligt in de uitdrukking: „In Hem”. „Een iegelijk, die in Hem blijft”....

De apostel beschouwt hier den geloovige gelijk hij is in het leven der wedergeboorte, in zijne inlijving in Christus zijn Hoofd. Hij heeft hem dus niet op het oog in zijne aanklevende zwakte en dagelijkse tekortkomingen; maar hij teekent hem in het nieuwe levensbeginsel, dat de Heilige Geest in het binnenste van zijn persoonlijkheid aanbrecht. „In Hem”, met die woorden wordt Gods kind aangeduid in zijne verborgen aansluiting aan Christus, en in het nieuwe leven der herschepping dat vanuit dien Christus in hem kwam en in hem werkt.

Welnu, als zoodanig aangemerkt zondigt de geloovige niet; ja — gelijk Johannes zich straks nog sterker zal uitdrukken — „hij kan niet zondigen”.

In het vorige vers heeft de apostel van Christus gezegd: „geene zonde is in Hem”. Christus is absoluut zondeloos. Heilig, onnoozel, onbesmet. Daaruit nu volgt, dat wie in dien Christus is, — „in Hem”, — ook Zijne zondeloosheid, Zijne reinheid en heiligheid deelachtig is. Dit moet niet opgevat in den zin van rechtvaardigmaking, doordat God de gerechtigheid van Christus den zijnen toerekent; maar dit moet verstaan als een inbrengen van de heiligheid van Christus in Zijne leden. Het leven van Christus werkt en drijft in degenen, die aansluiting aan Hem hebben, „in Hem” zijn; en dat leven van Christus kan niet zondigen, dat is absoluut heilig. Het is tenslotte de Christus zelf die in de Zijnen leeft; en die Christus in hen is heilig, onnoozel, onbesmet; die zondigt niet.

Er is dus in de geloovigen een beginsel, dat geheel heilig is, een levensdrang, die niet zondigt. Gods kind kan wel zondigen; maar het nieuwe leven in Gods kind kan niet zondigen. Er is in het hart van den Christen een levenskiem gekomen, die geheel rein en zondeloos is, en die nooit meer zondig kan worden. In die levenskiem heeft de heiligheid van Christus reeds de overwinning behaald. En het eigenaardige is, dat die levenskiem nu het eigenlijk leven van den Christen uitmaakt. Dat is nu de nieuwe mensch. Dit levensbeginsel — dat is nu het ware, eigenlijk leven van den Christen. Daarom kan de Christen in dit levensbeginsel worden aangemerkt. Men kan hem daarin beschouwen. Dan heeft men hem in zijne ideale gestalte. Wel nog in beginsel, maar toch in zijn eigenlijk leven.

En zóo beschouwt hem hier de apostel. Dat is het wat hij bedoelt met: „Een iegelijk, die in Hem blijft”....

Welnu, dan kan hij ook zeggen, dat zulk een mensch niet zondigt. „Een iegelijk, die in Hem blijft, die zondigt niet.”

In Hem.

Op dit punt beproeve ieder zichzelf ernstig. Niet door zich af te vragen of hij nooit meer zonde doet.

Want dan zal elk het hoofd in schaamte moeten buigen.

Dan blijft het woord van Johannes: „Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zoo verleiden wij ons zelve”. Maar in dezen zin hebben wij ons te onderzoeken, of het doen van zonde ons leven is, of wij haar doen uit ons levensbeginsel, uit de levenskeuze van ons hart.

Immers, de nieuwe heilige levenskiem in het binnenste van den Christen zal medebrengen, dat hij de zonde niet meer doet uit lust, dat hij de zonde niet meer liefheeft, dat het zondigen zijn leven niet meer is. De Christen is gaan leven vanuit een andere richting. Van binnen is de wissel van het spoor zijns levens verzet, tengevolge waarvan zijn levensstroom een andere richting uitgaat; en nu kan die trein op het nieuwe spoor nog wel herhaaldelijk derailleren, maar hij staat toch op het nieuwe spoor, hij wendt zich van de oude richting, van de zonde af.

Daarom zegt de apostel: „een iegelijk, die zondigt, die heeft Hem niet gezien, en heeft Hem niet gekend”. Hij, die in de zonde leeft als in zijn element, die uit de keuze en lust van zijn hart, rustig en onbelemmerd, de zonde kan dienen, die altijd weer van binnen uit met graagte tot haar terugkeert, — „die heeft Christus niet gezien, en heeft Hem niet gekend”; hij heeft, ook al beweegt hij zich in de kringen van Gods volk, nooit ware gemeenschap met Christus gehad; hij is het leven, de vernieuwing en herschepping uit het Hoofd der nieuwe menscheit niet deelachtig.

Bange taal. Want buiten Christus te blijven in dit leven beteekent buiten Hem te blijven in eeuwigheid; het beteekent een eeuwig onkomen. „Zoekt dan den Heere terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan terwijl hij nabij is.”

De Christen moet altijd weer terug op de keuze van zijn hart; op het nieuwe leven, dat van binnen in hem werkt, het beginsel der herschepping. Hij moet terug op het „in Hem”. „Wie heeft lust den Heer te vreezen?”

En dat beginsel des nieuwen levens zal bewerken, dat hij de zonde gaat haten en vlieden en dat hij lust heeft in alle gerechtigheid. Dat beginsel zal hem de overtuiging geven, dat hij innerlijk van de zonde vreemd is. Er is iets heiligs in hem; iets, dat niet zondigt; iets dat protesteert tegen de zonde en dat — zoo de Christen zich tot zonde begeeft of begeven heeft — hem inwendig verontrust en aanklaagt; dat hem verslagen en bedroefd doet zijn, en hem tot de erkenning brengt van eene moedwillige verwijdering van Christus.

Daarom heeft Gods kind zoo noodig te letten op wat Johannes zegt: „Een iegelijk die in Hem blijft”.... Met dat „blijven” wijst de apostel op eene werkzaamheid der ziel naar Christus toe, een behoeftig zich bij Hem aansluiten, een doorgaand zoeken om „in Hem” te zijn, gelijk de rank, om vrucht voort te brengen, nooddrufstig inkleeft in den wijnstok.

Beseffe ons hart dan voortdurend, dat alleen het „in Hem” de kracht van het nieuwe leven is; en blijve het, in den strijd tegen de zonde, zich altijd weer tot den Christus wenden met de belijdenis: „Door U, door U alleen!”

U. v. A.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-Indrukken.

II.

De huisvesting der Synode-leden.

Wie een oog werpt in de adreslijst van de Synodeleden in Groningen, ziet dadelijk, dat een niet-zoo klein aantal in een hotel is ondergebracht.

Misschien zal dat den een of ander wel aangeleiding tot beschouwingen geven.

Voorals dat ter kennis komt van bladen als „De Nederlander”.

Wist dit laatste blad niet te vertellen, dat er op een onzer particuliere Synodes geklaagd is, dat te Assen zooveel Synodeleden in een hotel waren gelogeerd en daardoor de kerken op hooge kosten werden gejaagd?

Natuurlijk was het een puur verzinsel, dat die particuliere Synode zich in dien zin zou hebben uitgelaten.

Trouwens, wie een vergelijking trekt tusschen het groote Groningen en het kleine Assen, denkt met bewondering terug aan wat Assen op dit punt heeft gepresteerd.

Of Groningen dan niet zijn beste beentje voorzet? Daaraan behoeft men niet te twifelen.

Denkelijk heeft de vacatie hierop wel invloed. De Synode is wat vroeg, gelijk men weet naar ons oordeel te vroeg, en niet ieder kan vacantie nemen wanneer hij het het liefst wil.

Anders zouden zeker nog wel enkele Synodeleden bij particulieren zijn gehuisvest.

Maar toch is het niet zoo slim als het wel lijkt, dat 21 van de 78 afgevaardigden, praeadviseurs, rapporteurs enz. hun adres hebben in een hotel.

Men moet ook hier met tellen niet volstaan.

De regelingscommissie van de kerk te Groningen is werkelijk handig en zuinig te werk gegaan.

Hotellkamers zijn grootendeels gereserveerd voor hen, die niet de geheele Synode bijwonen.

Zoo voor de afgevaardigden uit de buitenlandse kerken, van wie verwacht kon worden, dat hoogstens alleen de Nederlandsch sprekenden zouden blijven.

Ook voor de rapporteurs, die geen Synodeleden zijn en slechts overkomen, wanneer hun zaak, 't zij in comité, 't zij in de Synode zelf, wordt behandeld.

Zoo wordt het getal van hen, die blijvend in een hotel logeeren, tot elf teruggebracht.

„En men moet een rekenmeester zijn om uit te maken op welk een minimale fractie van een cent dit onderbrengen in een hotel onze kerken per hoofd komt.”

Dit aan het adres van hen, die zich gaarne bezig houden met krentenwegen.

Dan — onder de Synodeleden is een algemeen voldaandheid — welke hen nog niet tot bourgeois satisfaits maakt — over de huisvesting.

Groningen heeft in enkele dagen reeds een goede reputatie verworven.

De regelingscommissie blijkt alles tot in de puntjes voor elkaar te hebben.

Wie nog eenigen wensch kenbaar maakt, vindt dien dadelijk vervuld.

Zoo wordt het den Synodeleden op alle manier gemakkelijk gemaakt.

Natuurlijk komt dit een vlugge afwikkeling der zaken zeer ten goede.

De openingsrede.

Ds Miedema, de oudste der Groningsche predikanten, een op onze Synodes bekende figuur, hield de openingsrede.

Men heeft haar in haar geheel in ons blad kunnen lezen.

Zo was sober en kalm gesteld.

De sfeer, waarin de Synode zou verkeeren, werd daarin heel juist aangevoeld.

Zij leidde die sfeer uitnemend binnen.

De vriendelijke verschijning van Ds Miedema is de Synode tot een symbool geworden.

De discussies worden gevoerd in vriendelijken toon.

Er heerscht een geheel andere kalmte dan in Assen.

Toen was het een kalmte geboren uit christelijk zelfbedwang.

Men voelde de spanning, maar waakte er voor, dat die zich niet in onrust uitte.

Nu echter wordt er van het zelfbedwang niet veel gevergd.

De kalmte draagt er een spontaan karakter.

Dat maakt de atmosfeer zooveel aangename.

De harmonie met de openingsrede en met hem,